

ÉVKÖZI 5. VASÁRNAP

1-5 oldal

Olv.: Jób 7,1-4.6-7 – 1Kor 9,16-19.22-23 – Mk 1,29-39

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! A mi életünk története üdvtörténet, Isten és ember közös története. Nyilvánvalóan csak a hívő emberek számolhatnak ezzel, a hitetlenek a maguk útját járják, és az ő útjukon nem kísérő társuk az Isten, legalábbis ők úgy gondolják, hogy nincs rá szükségük. Ez a mai vasárnap különösképpen ezt a gondolatot állítja a középpontba. Mi az, ami meghatározza annak az embernek a tudatát, aki magáévá teszi ezt a közös történetet, közös történetét Istennel. Kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy az a fajta tudat vagy az a fajta életszemlélet formálódjon és alakuljon, ez a mi feladatunk, amely alkalmassá tesz bennünket arra, hogy ennek az isteni-emberi történetnek valóban üzenete legyen ebben a világban.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Az olvasmányban egy villanás jelent meg számunkra az ember mindennapjairól, a mi mindennapjainkról. Hiszen nagyon sok olyan nap is van az életünkben, amikor várjuk, hogy jöjjön már el az este és legyen vége ennek a napnak, máskor meg: mikor lesz már reggel, amikor csak hanykolódunk az ágyunkon, nem tudunk aludni, és gondok, bajok kínoznak és gyötörnek bennünket, emberi élet gondja és baja. És Isten bennünket meghív, hogy közös utunk legyen az Istennel. Nem mi csatlakozunk az Istenhez, az Isten az, aki hív bennünket, és nagy lehetőség, hogy közös lehet ez az út.

Ezen a mai vasárnapon sajátos evangéliumot hallottunk. Jézusnak a közvetlen közelségét tapasztalták meg egyesek, és akkor, amikor úgy vélték, hogy mindegyiküknek helye van a közelében és áldott ez a közelség, békéltető, vigasztaló, akkor Jézus: menjünk máshová, másutt is hirdetnem kell az Igét. Nem véletlen, hogy pontosan erre az evangéliumra utalva a Szentírás magyarázók Jézus tudatvilágát boncolgatják, mi is az, ami meghatározó Jézus tudatában. És aztán innen egy nagy lépés, hogy mi is rádöbbenjünk arra, hogy megismerve Jézus gondolkodását, ennek megfelelően formáljuk és alakítsuk a tudatunkat, életünket. Egyáltalán akár azt is mondhatom, éppen ennek a mostani világnak mintegy üzenetképpen is, hogy ne csak fogyasztói legyünk a világnak és egyáltalán ne csupán fogyasztók legyünk, akármiről is legyen szó, hanem éljünk is.

És pontosan ezért oly nagyon fontos odafigyelni, mi az, ami Jézus tudatát meghatározza és mi az, amire jó lenne törekednünk. Mert a mi emberi életünk, legyen akármennyi rossz a mi mindennapjainkban, és legyenek örömök is és legyünk boldogok is, hiszen ez is természetes kell hogy legyen, de nem véletlen az, hogy miképpen formáljuk és alakítjuk a gondolkodásunkat. Mert ez rendkívül fontos ahhoz, hogy valóban a mi élettörténetünk üdvtörténeté legyen, Isten és ember közös történetévé, mert értelme és célja van az életünknek.

A Szentírás magyarázók Jézus tudatát két sajátos szempontra építik, az egyik Jézus Istenfiúsága, a másik pedig az a nagy igazság, hogy Jézus mindenkié. Jézus az Isten Fia, legfontosabb neki az Isten akarata, arra figyel, hogy mit is vár tőle az Isten, ez határozza meg

a gondolkodását és jelöli ki az életútját és lesz értelme minden cselekedetének. A másik: nem lehet kisajátítani Jézust, mert Jézus minden ember Megváltója, Jézus minden ember Mestere, Tanítója. Tehát Jézus küldetését fejezi ki ez, annyszor beszélünk erről, hogy mit jelent Jézusnak a küldetése mindegyikünk számára, majd talán utalok erre még ebben a néhány percben, hogy miért is oly nagyon fontos ez.

Testvérek, jó lenne élni, jó lenne olyan életet élni, amilyen életet az Isten gondolt el nekünk. És ha ezt valóban komolyan akarjuk, egyébként majdnem, hogy azt mondhatnám, hogy nem is akarhatunk mást, hiszen ha mi keresztények vagyunk, akkor nem lehet más utunk, és ez az élet útja. Az egyik kérdéskör, az éntudatunknak a kialakítása és formálása, a másik pedig a közösségtudatunk kialakítása és formálása. A mi tudatunkat ez a két igazság kell, hogy meghatározza.

Az élet ajándék, mégpedig Isten ajándéka, és a keresztény életértelmezésünknek az egyik igazsága és a legfontosabb igazsága, mert az ember élete a szeretet Istenének az ajándéka. És az ajándékot azért kapja az ember, hogy azt továbbadja, és ebben az ajándékban meg kell, hogy jelenjen az Isten szeretete. Nagyon fontos, hogy tudatosítsuk magunkban, hogyha a mi emberi életünk az Isten ajándéka, márpedig az, akkor ennek a szeretetnek kell meghatározni a gondolkodásunkat, és a gondolkodásunkat ez akkor határozza meg, ha mi szeretettel vagyunk egymás iránt.

Roppant egyszerű ezt így kimondani, csak hogy ez azt jelenti, szeretettel az ember akkor van a másik iránt, ha soha nem akar neki rosszat. Tehát az ember fölismeri az éntudatának ezt a legjellemzőbbjét, hogy az ember a másik ember iránt szeretettel van, a javát akarja, sosem a kárát. A szeretetnek azért a gyűlölet a negatív párja, mert aki gyűlölködik, az szeretni nem tud, nem is képes szeretni, gyűlöletben nem tud megjeleníteni a szeretet, egyszerűen kioltja a gyűlölet a szeretetet. Tehát az éntudatunk pontosan azt jelenti, hogy az emberi kapcsolatainkat ez határozza meg, egymás javát akarjuk, egymás javát szolgáljuk.

A másik pedig a köztudat, mert senki sem élhet magának. Hát természetesen, ha szeret, akkor magától értetődő, hogy megszületnek az emberi kapcsolatok, megszületnek az összetartozás élményei, örömei – gondjai. Na de áldott gondok azok, amik akkor támadnak, amikor közös a gondunk azzal, akivel összetartozunk. És természetesen közös az örömünk is azzal, akivel összetartozunk.

Ez közügy, mert ahogy múlt vasárnap erről beszéltem, a hatalom az lelki érték, a hatalom szolgálat és a közügy egymás fölötti hatalmunk, ami a szolgálatban teljes, mert egymásra bízott bennünket az Isten. Nem véletlen az, függetlenül attól, hogy a világ hogyan gondolkodik az életről, hogyan gondolkodik az Istenről, elfogadja vagy tagadja. Egy biztos, hogy az ember nem magányos. Ha nem szeret, akkor elmagányosodik, ha nem szeret, akkor az ember egyedülivé lesz, magának való lesz. Viszont ha az ember fölismerte azt, hogy a mi életünk közösségi, összetartozunk, egymásért élünk, egymásra bízott bennünket az Isten, akkor megjelenik az életnek az a formája, amit az Isten gondolt el.

Éppen most ünnepeltük Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepét, és nagyon sajátosan állt elénk ez a misztérium. Hiszen a Szűzanya a törvény értelmében elsőszülött fiát följánlotta az Istennek, akit az Istentől kapott mint ajándékot, és minden elsőszülött gyermek az ószövetségi törvény értelmében az Istené. Talán kiszélesíthetjük ezt a gondolatot: minden ember az Istené és minden ember azért születik erre a világra, hogy fölismerje, hogy mekkora ajándék az élet, hogy az élet nem hasonlítható össze a nemléttel, nincs is fogalmunk a nemlétről. És az Isten pontosan azért hívott bennünket életbe, hogy fölismerjük ezt a hatalmas ajándékot és

megismerjük ennek az ajándéknak az Isten elgondolta értelmét és célját, hogy egymás javát akarjuk.

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén pontosan ezt az igazságot feszegettem, hogy amikor a Megváltó édesanyja felajánlja a gyermekét az Istennek, aki az Isten Fia, akkor Mária visszakapja Jézust, visszaadja neki az Isten, és majd egyszer visszakéri. Ez egy egészen sajátos gondolat, ha egy kicsit belemélyedünk, mert a mi mindennapi életünk, a mindennapi élettörténetünk erről szól. Ajándékot kapunk az Istentől a gyermekeinkben, gyermekeink az Isten ajándékai, az Istené minden élet, és ha az ember helyesen gondolkodik, valóban az életét üdvösség útjának tartja, akkor fel kell ismernünk azt, hogy valóban az életünk az Istené, és az Isten pedig azt akarja, mert visszaad bennünket, hogy valóban egymást megajándékozzuk azzal az ajándékkal, ami minket az életbe hívott. Ha szeretetkapcsolatokban élünk, akkor bontakozik az élet, kivirágzik az élet, gyümölcsöző lesz az élet.

De az Isten visszakéri az életet, ahogy Máriától is visszakérte Jézusnak az életét, mert Jézus küldetése, hogy az egész világ üdvösségét szerezze meg tanításával, példájával, életáldozatával. Visszakéri az Isten a gyerekeink életét, ahogy a mi életünket is egyszer a szüleinktől visszakérte az Isten, hogy elinduljunk azon az úton, amely úton egymásra találunk és meg tudjuk mutatni egymásnak azt a szeretetet, amely az életet jelenti, amely a másik ember számára a találkozásokban valóban az életnek a gazdagságát jeleníti meg.

Sajátos ebből a szempontból nézni akár éppen a mi Istennel közös történetünkben a mi szerepünket. Az éntudatunk csak akkor tud kibontakozni, ha Isten ajándékaként fogadjuk el az életünket. A pogány embernek fogalma sincs erről. Nem is tudom, hogy a pogány ember hogy gondolkodik az életről, miért született meg és mire gondol, hogy mire való az élete. Ezt csak a keresztény ember tudhatja, hogy az élete arra való, hogy szeretetben ajándékozza el ezt a szeretetből kapott ajándékot. És bizony amikor az Isten szólít bennünket, akkor azon az úton megyünk tovább, amely úton közösség születik ember és ember között, közösségek születnek, ahol emberek otthon érzik magukat egymással közösségben, legyen az akár egy faluközösség, városi közösségek esetében ezt nehezebb megélni. Közösség, amelynek vannak isteni szócsövei, közösség, amelynek vannak templomai, közösség, amelyben megjelenik az ember küldetése, felelősek vagyunk, egymásra bízott bennünket az Isten.

Éppen ezen tépelődtem és gondolkodtam el, Gyertyaszentelő Boldogasszony üzenetén, hogy mekkora ajándék a kereszténység a világ számára. Az élet ajándéka, a megváltás az élet ajándéka, és az a történet, amit az Isten készít az embernek, az az élet története. Ahogy kihozza az Ő népét a fogságból, az egyiptomi fogságból, és egy új világot ajándékozik az embernek, a szabad ember világát, amelyben ember a másik emberrel közösségeket hoz létre, és ez a közösség lesz az ember életformája. Ez az ajándék az Isten legnagyobb ajándéka az embernek, mert kiszabadítja az embert a magány világából, avagy abból a világból, ami a fogság, ami a rabság, mert új életet akar az Isten, és ez a hívőknek az élete.

Ezen is gondolkodtam, hogy vajon a pogányok, a hitetlenek hogyan is tervezik az életüket, akiknek nincs fogalmuk arról, hogy csak az Isten tud bennünket felszabadítani arra a szeretetre, amelyben egymás javát akarjuk, amelyben nem egymás ellenében akarunk boldogulni ebben a földi életben, hanem egymást javát akarjuk, egymás örömét meg egymás boldogságát. De erre csak az az ember képes, akit az Isten kiszabadított a rabságból, önmaga rabságából, a magának élő világ rabságából és egymás felé fordítja az arcunkat, és találkoznak az útjaink és lesz a mi utunk egy közös út az Istennel. Közös úton csak azok tudnak menni, akik egymást szeretik, közös úton csak azok tudnak menni, akik tudják, Jézus magáról mondta, én vagyok az igazság. Azt is mondta, hogy Ő az út, hát ez az út, amely úton

az emberek egymásnak a javát szolgálják. És Ő az igazság, hát ez a szeretetnek az igazsága, egymás javát csak szeretetben lehet szolgálni. És Jézus mondja: én vagyok az élet. Az élet a közösség, akár így is mondhatnám, azoknak a közössége, akik újjászülettek, istenszeretben újjászülettek, vagy Isten szeretetének a felszabadító erejében rácsodálkoztak az élet ajándékára és összetartoznak egymással a szeretetben, az áldozatkészségben, abban a csodálatos reményben, amely mindenkinek helyet ad a közösségben.

Testvérek, az emberi tudat formálása, alakítása Isten tervei szerint, a megváltás vagy az üdvösség üzenete szerint. Használjuk ezeket a fogalmakat: megváltás, üdvösség, közösség, valójában az emberi tudatunknak a kibontakoztatásáról van szó, amelyben ajándékként örülünk, Isten ajándékeként örülünk az életnek. Egymással való kapcsolatunkat pedig az egymásért való felelősségvállalás, egymásért való áldozatunkban az élet teljessége jelenik meg.

Jézus, aki az Isten Fia tudja, hogy mi az Isten akarata egyénre lebontva, az Ő egyéni életére lebontva, amiből születik minden ember üdvössége. Isten azt akarja, hogy mi fölismerjük az Ő szeretetében az életünk értelmét és ebben mindazt, amivel tartozunk egymásnak.

Isten segítsen bennünket abban, hogy helyes, talán így is mondhatnám, minőségi életet, Isten akarta életet tudjunk élni. Mert ennek a világnak erre a fényre van szüksége, avagy erre a kovászra van szüksége, hogy élhető legyen, mert mindaz, amivel nap mint nap kínlódnunk, gyötrődünk, Jób módjára, a háborúskodás és ellenségeskedés és önzés mindennapjaiban, ez a világ csak akkor tud újjászülni, ha valóban közös úton járunk mi emberek Istennel és Istenben egymással.

+ A M E N +

Imaszándék a Miatyánkhoz

Kedves testvérek! Most, amikor az Úr imádságát imádkozzuk, akkor váltsuk valóra az igazságot: életünk Isten szeretetajándéka és életünk egymás számára ajándék.

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves testvérek, ezen a héten 7-én, szerdai nap, délután 3 órakor kísérjük utolsó útján nagyon kedves testvérünket. Minden ember testvérünk, de ez a testvérünk a mi közösségünkhöz tartozott, és nem csak azért, mert együtt ünnepelt velünk ünnepnapokon és vasárnapokon itt a templomban, vagy éppen abban a templomban, ahol összejöttünk, volt ez a Ferences templom, a Zugligeti templom, az Irgalmasok kápolnája vagy éppen ez a templom, hiszen az éjféle misén még ő itt volt velünk és két nap múlva pedig már átköltözött az örökkévalóságba. A Vadrózsa nevű étteremnek volt tulajdonosa, Vetter Margóról van szó, akinek nagyon sokat köszönhet a Magyar Máltai Szeretetszolgálat is, meg a Betegápoló Irgalmasrend is és még sokan mások, hiszen ezeknek a szervezeteknek a nemzetközi vezetői és még sok más tekintély volt az ő vendége, szeretetvendége. Tehát tőle búcsúzunk főlegemlegve mindazt az ajándékot, amit oly sokan kaptunk tőle. Szeretnénk ezt is megköszönni ezen alkalommal is és itt ebben a templomban. Tehát szerdán, 7-én 3 órakor a Fiumei úti temetőben lesz az ő búcsúztatása, és utána pedig itt fél 5 órakor lesz érte szentmise, amikor lelki üdvéért felajánljuk a legszentebb áldozatot. Szeretném, ha a testvérek gondolnának rá és úgy, mint aki a közösségünk tagja volt.

Tegnap volt szent Balázs püspöknek az ünnepe, az ő nevéhez kötődik a Balázs-áldás, amikor is a különböző betegségektől való félelmünkben is, meg nyugtalanságaink közepette is az ő közbenjárását is kérjük. A Balázs-áldás a lehetőséget kínálja föl a számunkra, hogy kifejezhetjük ezt a kérésünket, és áldás formájában Isten nyújtja felénk a kezét. Most a szentmise végén lesz egy úgymond általános áldás. Aki személyenként szeretné ezt az áldást kérni az Istentől, akkor ugyanúgy a szentmise végén, ahogy áldozásra szoktunk jönni, azok sorakozzanak föl, és akkor ők így külön is megkaphatják ezt az áldást.

Szent Balázs vértanú püspök közbenjárására őrizzen meg titeket Isten a torokbajtól és minden más bajtól, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

+ *ÁLDÁS* +